

Elijah - On Bir Numara

İlk Hata

Jeff Pippenger

2023-10-15

Eski İsrail'in başlangıcında Harun'un altın buzağı isyanı, peygamberlik açısından, Efrayim'in kuzey krallığındaki on oymağın başlangıcında Jeroboam'ın isyanıyla örtüşür. Bu kutsal tarihler, 1863'teki Adventizm isyanını tipolojik olarak temsil eder.

Elbette 1863'e dair başka tanıklar da vardır, fakat Harun ve Kral Yerovam, 1863'ün tarihinin üzerine oturan tanıklıklar sunar ve bu tarihlerin tümü, Protestanlık boynuzu olan yüz kırk dört binin hareketini yalnızca Kutsal Kitap peygamberliğindeki altıncı krallığın son günleri boyunca değil, lütuf zamanının kapanışına kadar gösterir. Bu tarihler ayrıca altıncı krallıktaki Cumhuriyetçilik boynuzunun paralel tarihini de ele alır.

Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin dünyanın sonunda Tanrı'nın artakalan halkı olduğuna inananlar için bu, genellikle kabul edilmesi çok zor bir gerçektir. Bu inanç ilk hatamızdır. Laodikya kilisesinin, Pazar yasası krizi sırasında sancak olarak yükseltilecek halkı temsil ettiğine dair Kutsal Kitap'ta hiçbir kanıt yoktur. İlk hatamız, bunun böyle olduğuna dair yanlış varsayımı kabul etmektir. Dünyanın sonunda sancak olarak yükseltelen topluluk, Şeytan'ın havrasının üyeleri tarafından kovulanlardan oluşur.

Uluslar için bir sancak kaldırarak, İsrail'in sürgünlerini toplayacak ve Yahuda'nın dağılmışlarını yeryüzünün dört bucağından bir araya getirecek. Yeşaya 11:12.

Sancak olacak olanları dışarı atanlar Laodikyalı Adventistlerdir.

Rab'bin sözünü işitin, O'nun sözü karşısında titreyen sizler; sizden nefret eden ve adım uğruna sizi dışlayan kardeşleriniz, "Rab yüceltilsin" dediler; ama O sizin sevinciniz için görünecek ve onlar utanacak. Yeşaya 66:5.

Sancak olanlar Mesih'in "adı" uğruna dışarı atılırlar. Nefreti doğuran ad Alfa ve Omega'dır; çünkü Alfa ve Omega ilkesi, Kutsal Kitap peygamberliğinde Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'nin kimi temsil ettiğini açıkça ortaya koyar. On bakire benzetmesi Adventizmi temsil eder.

"Matta 25'teki on bakire benzetmesi de, Adventist halkının deneyimini gösterir." Büyük Mücadele, 393.

Mesel, Adventizmin başlangıcında gerçekleşti ve sonunda da harfi harfine yeniden gerçekleşmektedir.

"Sık sık, beşinin bilge, beşininse akılsız olduğu on bakire meseline atıf yapılır. Bu mesel harfi harfine yerine gelmiştir ve gelecektir; çünkü bu zamana özel bir uygulaması vardır ve, üçüncü meleğin mesajı gibi, yerine gelmiş ve zamanın sonuna dek şimdiki hakikat olarak varlığını sürdürecektir." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Uyanıp hiç yağları olmadığını fark eden akılsız bakireler Laodikyalılardır.

"Akılsız bakirelerin temsil ettiği Kilise'nin durumu, Laodikya durumu olarak da anılır."
Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Filadelfya kilisesi olarak da temsil edilen bilge bakirelerin mücadelesi, Yahudi olduklarını iddia eden ama olmayan bir kiliseye karşıdır.

İşte, Yahudi olduklarını söyleyip de olmayan, fakat yalancı olan Şeytan'ın havrasındakileri senin ayaklarının önünde diz çöktüreceğim; seni sevdiğimi bilecekler. Vahiy 3:9.

Sister White, büyük hayal kırıklığından sonra yayımlanan ilk yayında bu ayeti ele alır.

Siz, azizin ayakları önünde tapınanların (Vahiy 3:9) sonunda kurtulacağını düşünüyorsunuz. Bu noktada sizinle aynı fikirde değilim; çünkü Tanrı bana bu sınıfın kendilerini Adventist olarak ilan eden ve imandan düşen kimseler olduğunu; "Tanrı'nın Oğlu'nu yeniden kendileri için çarmıha gerip onu açıkça utanca uğrattıklarını" gösterdi. Ve herkesin gerçek karakterini ortaya çıkarmak için henüz gelmemiş olan "sınanma saatinde", ebediyen kaybolmuş olduklarını anlayacaklar; ve ruh ıstırapıyla ezilerek, azizin ayakları önünde eğilecekler. Küçük Sürüye Söz, 12.

Yeşaya kitabının beşinci bölümünde, Mesih'in daha sonra kullandığı bağ şarkısından ilk kez söz edilir.

Şimdi sevgilime, sevgilimin bağıyla ilgili bir ezgi söyleyeceğim. Sevgilimin çok verimli bir tepede bir bağı vardı. Etrafını çitle çevirdi, taşlarını ayıkladı, en seçkin asmalar dikti; bağım ortasına bir kule yaptı, içine de bir üzüm sıkma çukuru kazdı. Üzüm vermesini bekledi, ama yabancı üzüm verdi. Şimdi, ey Yeruşalim sakinleri ve Yahuda halkı, yalvarırım, benimle bağım arasında hüküm verin. Bağıma, yapmadığım daha ne yapılabilirdi? Öyleyse, ondan üzüm beklerken neden yabancı üzüm verdi? Yeşaya 5:1-4.

İster Eski Antlaşma'da ister Yeni Antlaşma'da olsun, mesel, Tanrı'nın kilisesinin, üretmek üzere yetiştirildikleri meyveleri vermeyi reddettikleri için Tanrı tarafından reddedildiğini bildirir. Yeşaya 5'te, meselin sonunda, bağın cezası belirtilir ve aynı zamanda uluslara bir sancak kaldırma sözü verilir. Açıkça, bağ sancağın kendisi değildir.

Bu yüzden Rab'bin öfkesi halkına karşı alevlendi; onlara elini uzattı ve onları vurdu; tepeler titredi, cesetleri sokakların ortasında parçalandı. Bütün bunlara rağmen onun öfkesi dinmedi, ama eli hâlâ uzanmış duruyor. Uzak uluslara bir sancak kaldırarak ve yeryüzünün ucundan onlara ıslık çalacak; işte, onlar süratle, çabucak gelecekler. Yeşaya 5:25, 26.

İsa daha sonra şarkıyı bir mesel olarak söylediğinde, vardığı sonuç da aynı derecede kesindi.

Başka bir benzetme dinleyin: Bir toprak sahibi vardı; bir bağ dikti, etrafını çitle çevirdi, içine bir şirahane kazdı, bir kule yaptı, onu bağcılara kiraladı ve uzak bir ülkeye gitti. Ürün zamanı yaklaşınca, ürünün payını almak için hizmetkârlarını bağcılara gönderdi. Bağcılar hizmetkârlarını yakaladılar; birini dövdüler, birini öldürdüler, birini de taşladılar. Yine, ilkin gönderdiklerinden daha çok sayıda başka hizmetkârlar gönderdi; onlara da aynı şeyi yaptılar.

En sonunda, “Oğluma saygı göstereceklerdir” diyerek onlara oğlunu gönderdi. Ama bağcılar oğlu görünce aralarında, “Bu mirasçı; gelin, onu öldürelim de mirasına el koyalım” dediler. Onu yakaladılar, bağın dışına atıp öldürdüler. Buna göre, bağın sahibi geldiğinde bu bağcılara ne yapar? Ona şöyle dediler: “Bu kötü adamları feci şekilde yok eder ve bağını, ürününü mevsiminde kendisine teslim edecek başka bağcılara kiralar.” İsa onlara dedi ki: “Kutsal Yazılar’da şunu hiç okumadınız mı: ‘Yapıcıların reddettiği taş köşenin baş taşı oldu; bu Rab’bin işidir ve gözümüzde harikadır?’” “Bu yüzden size diyorum ki: Tanrı’nın Egemenliği sizden alınacak ve onun meyvelerini yetiştiren bir halka verilecek. Bu taşın üzerine düşen herkes paramparça olacak; ama taş kimin üzerine düşerse onu toz gibi ezip öğütecek.” Başkâhinler ve Ferisiler O’nun benzetmelerini duyunca, kendilerinden söz ettiğini anladılar. Matta 21:33-45.

Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi, kaldırılan sancak değildir. Son günlerde, eski İsrail tarafından örneklenmiş olan bağ, Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'dir; ancak ilk meyveler sayılan meyveyi verecek bir millet olacaktır; yüz kırk dört bin de ilk meyvelerdir.

Bunlar kadınlarla kendilerini kirletmemiş olanlardır; çünkü bakiredirler. Bunlar, Kuzu nereye giderse onu izleyenlerdir. Bunlar, insanlar arasından kurtarılarak Tanrı’ya ve Kuzu’ya sunulan ilk ürünlerdir. Vahiy 14:4.

Bir sancak olarak, son hasadı toplamak için Ev Sahibi tarafından görevlendirilecekler. Laodikya ruhundaki Yedinci Gün Adventist kilisesi, Musa’nın yedi zamanının temel taşını reddeden bağıdır. O noktadan itibaren giderek daha büyük bir karanlığa doğru kademeli bir iniş oldu. Sancak “Jesse’nin bir kökü” olacaktır. Jesse’nin kökü, yani Davut, İsa’nın kendi tarihindeki münakaşacı Yahudilere sunduğu en son hakikati temsil eder. Bu, hem eski hem de modern İsrail’in vefasız bağcılarının anlamayı reddettikleri Alfa ve Omega ilkesinin bir simgesidir.

O gün, İşay’ın kökü halklar için bir sancak olarak duracak; uluslar ona yönelecek; onun dinlenme yeri görkemli olacak. Yeşaya 11:10.

White Kardeş ve James White, 1856 yılına gelindiğinde hareketin Laodikya durumuna geldiğini açıkça belirtir; peki, hareketin Laodikyahlılara yönelik mesajı herhangi bir zamanda kabul ettiğini ne zaman belirtir? Hiçbir zaman. İlk hatamız, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin tarih boyunca muzaffer bir kilise olduğu iddiasını kabul etmektir. Durum tam tersidir. Bu ilk hatalı öncülü kabul edersek, aksini öğreten peygamberliksel gerçeklere gözlerimiz kapanır. Örneğin, White Kardeş defalarca, eski harfi İsrail'in tarihinin modern ruhsal İsrail'in deneyimini ve tarihini örneklediğini belirtir. Çoğu kez, modern İsrail için örnek olarak eski İsrail'e atıfta bulunduğu, aynı gerçeğe ilişkin Elçi Pavlus'un klasik ifadesini de birlikte alıntılar.

Bunların hepsi onlara ibret olsun diye başlarına geldi; ve çağların sonuna erişmiş olan bizleri uyarmak için yazıldı. 1. Korintliler 10:11.

Havari Pavlus on birinci ayette önceki on ayeti özetliyor.

Dahası, kardeşler, atalarımızın hepsinin bulutun altında olduğunu ve hepsinin denizden geçtiğini bilmenizi isterim; hepsi bulutta ve denizde Musa’nın önderliği altında vaftiz oldular;

hepsi aynı ruhsal yiyeceği yediler; hepsi aynı ruhsal içeceği içtiler. Çünkü onları izleyen o ruhsal Kayadan içtiler; o Kaya ise Mesih'ti. Ama Tanrı onların çoğundan hoşnut olmadı; çünkü çölde yok olup gittiler. Bunların hepsi bize örnek olarak verildi; biz de onlar gibi kötü şeyleri arzulamayalım diye. Onlardan bazılarının yaptığı gibi putperest olmayın; yazılmış olduğu gibi: Halk yiyip içmek için oturdu, eğlenmek için kalktı. Onlardan bazılarının yaptığı gibi zinaya da düşmeyelim; bir günde yirmi üç bin kişi öldü. Onlardan bazılarının yaptığı gibi Mesih'i de denemeyelim; yılanlar tarafından yok edildiler. Onlardan bazılarının yaptığı gibi yakınmayın da; yok edici tarafından yok edildiler. 1. Korintliler 10:1-10.

Pavlus ve Kardeş White, eski İsrail'i muzaffer ve doğru bir halkın örneği olarak kullanmazlar. Tam tersine. Pavlus, ilk on ayeti on birinci ayette özetler ve ardından bir sonraki ayette, eski İsrail tarihinin görececek olanlara iletmesi gereken dersi belirtir.

Bu nedenle, ayakta durduğunu sanan, düşmemeye dikkat etsin. 1. Korintliler 10:12.

Eski İsrail, Tanrı tarafından çağrılan, Tanrı tarafından yönetilen, Tanrı'nın peygamberliklerini yerine getiren ve yol boyunca her adımda Tanrı'ya karşı isyan eden bir halkın örneğini sunar; ve bu halk en nihayetinde göğün ve yerin Yaraticısını çarmıha gerdi! Adventistler, Eski İsrail hakkında bu gerçekleri kabul etmekte zorlanmazlar; ancak amaçlanan uyarının Laodikya körlüklerini yarıp geçmesine nadiren izin verirler. Kiliseyi Tanrı'nın gözbebeği olarak tanımladığı pasajları Bayan White'tan alıntılayabilirler—ve kilise gerçekten de öyledir—ama Tanrı'nın halkına olan sevgisi, onların gerçek durumunun üzerini bir örtüyle kapatmaz. O, sevdiği kimseleri azarlar ve terbiye eder. Tanrı'nın kilisesi Tanrı'nın gözbebeği olsa da, İsa o gözbebeğiyle, kendi gözbebeğiyle olan ilişkisini çok açık bir şekilde özetledi.

Ey Yeruşalim, Yeruşalim! Peygamberleri öldüren, sana gönderilenleri taşıyan! Kaç kez, bir tavuk civcivlerini kanatları altına topladığı gibi, ben de senin çocuklarını bir araya toplamak istedim, ama siz istemediniz! İşte, eviniz size ıssız bırakılıyor. Size doğrusunu söyleyeyim, 'Rab'bin adıyla gelene ne mutlu!' diyeceğiniz zamana dek beni görmeyeceksiniz. Luka 13:34, 35.

Şu soruların sorulması gerekir: "İsa gerçekten sonu başlangıçla mı gösteriyor? Eski İsrail hakikaten modern İsrail'i mi temsil ediyor?" Eski İsrail'in tarihleri boyunca yaşadığı sorun, soylarının Tanrı'nın halkı olduklarını kanıtladığına inanmaları ve bu nedenle Tanrı'nın halkından başka bir şey olamayacaklarını düşünmeleri idi. Bu yüzden Yeremya döneminde Rab'bin tapınağı olduklarını iddia ediyorlardı.

Rab'den Yeremya'ya gelen söz şöyleydi: Rab'bin evinin kapısında dur ve orada bu sözü duyur ve söyle: Rab'be tapınmak için bu kapılardan giren Yahuda'nın bütün halkı, Rab'bin sözünü dinleyin. Orduların Rab'bi, İsrail'in Tanrısı şöyle diyor: Yollarınızı ve yaptıklarınızı düzeltin, o zaman sizi bu yerde yaşatacağım. Şöyle diyen yalan sözlere güvenmeyin: Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı bunlardır. Yeremya 7:1-4.

Bu aynı yanılğı, Vaftizci Yahya tarafından da vurgulanmıştı.

Günahlarını itiraf ederek Şeria Irmağı'nda ondan vaftiz oldular. Ne var ki, Ferisilerle Sadukilerden birçoğunun vaftiz olmaya geldiğini görünce onlara şöyle dedi: Ey engerekler soyu! Gelecek gazaptan kaçmanız için sizi kim uyardı? Öyleyse tövbeye yaraşır meyveler verin. Kendi kendinize, "İbrahim bizim babamızdır" demeye kalkışmayın. Size şunu söyleyeyim: Tanrı şu taşlardan bile İbrahim'e çocuklar yaratabilecek güçtedir. Şimdi bile balta ağaçların köküne dayanmıştır; bu nedenle iyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır. Matta 3:6-10.

Adventizm içindeki, "Rab'bin tapınağıyız" ve İbrahim'in ruhsal "soyu" olduğumuz şeklindeki ifadelerle simgelenen aynı hatalı anlayış, Laodikya'nın körlüğünün başlıca tezahürüdür.

Tanrı, halkına O'nun doğruluk yasalarına itaat edebilmeleri için ne olmaları ve ne yapmaları gerektiğini bildirmek üzere elçiler gönderir; bir kimse bunlara uyarıya yaşayacaktır. Tanrı'yı her şeyden çok sevmeli, O'ndan başka tanrıları olmamalıdır; ayrıca komşularını kendileri gibi sevmeli, ona kendilerine yapılmasını istedikleri gibi davranmalıdırlar.

Tanrı'nın kutsal yasasının tek bir noktasının bile hafife alınması ya da saygısızca ele alınması söz konusu olamaz. 'Rab şöyle diyor' sözünü çiğneyenler, kendilerini Yaratan'a ve Kurtarıcı'ya karşı isyan halinde, karanlığın prensinin sancağı altında dururlar. 'Biz Rab'bin tapınağıyız, Rab'bin tapınağıyız' diyerek itaat edenlere verilen vaatleri kendilerine mal ederler; oysa O'nun karakterini yanlış temsil ederek, kendilerine yapmamalarını söylediği şeylerin aynısını yaparak Tanrı'yı küçük düşürürler. Tanrı'nın vermediği bir ölçüt koyarlar. Örnekleri yanıltıcıdır, etkileri yozlaştırıcıdır. Doğruluk ilkelerini izlemedikleri için dünyada ışık değildirler.

İnsanlar, Tanrı'ya karşı, O'nun onlara gönderdiği ışığı göz ardı etmekten daha büyük bir ihanet sergileyemezler. Bunu yapanlar cahilleri saptırırlar; çünkü sahte yol işaretleri koyarlar. Saf ilkeleri sürekli olarak çarpıtıyorlar...

Kutsal Yazıların sözlerinde, Yahudi ulusunun başına neden yıkım geldiği bize açıkça söylenir. Büyük bir ışığa, bol bereketlere ve olağanüstü bir refaha sahiptiler. Ancak kendilerine verilmiş emanete sadık kalmadılar. Rab'bin bağına sadakatle gözetmediler, onun meyvelerini de O'na sunmadılar. Sanki Tanrı yokmuş gibi davrandılar ve bu yüzden felaket onları yakaladı. Manuscript Releases, cilt 14, 343-345.

İsrail, tarihinin başlangıcında Tanrı tarafından seçildiği için, her zaman O'nun seçilmiş halkı olarak kalacağına inanıyordu. Daha da kötüsü, O'nun seçilmiş halkı olduğu için, O'nu onurlandırmayı reddetmesine rağmen, O'nun kendisini onurlandıracağına da inanıyordu. Peygamberlik açısından, boşanincaya kadar O'nun seçilmiş halkıydı, fakat asla Tanrı'nın olmasını arzuladığı halk olmadı. Seçilmiş halkın doğruluğu, kim olduklarını düşündüklerine göre belirlenmez. Eski İsrail, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin birincil örneğidir, ancak dünyanın sonunda yüz kırk dört bini temsil ettikleri şeklindeki yanlış bir varsayım benimsendiğinde, Laodikya'nın körlüğü, tıpkı eski İsrail'inki gibi, açığa çıkar. Adventizm, aksini gösteren açık kanıtlara rağmen, dünyanın sonunda Tanrı'nın kalan halkı olduklarına inanır ve bunu öğretir.

Sınama döneminin sonuna ne kadar yaklaşıyorsak, Laodikyalılara yönelik mesajın da o kadar ciddi ve dosdoğru olması gerekiyor. O yanlış varsayım gerçeğin hatırına bir kenara bırakılmazsa,

Harun'un, Yeroboam'ın ve 1863'ün örnekleri gelenek ve görenek örtüsünün altına gizlenir. Sınama döneminin sonu bu kadar yaklaşmışken, artık o örtünün altına daha fazla saklanılamaz.

Ve hüküm de şudur: Işık dünyaya geldi; ama insanlar ışığı değil, karanlığı sevdiler; çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıklarının kınanmaması için ışığa gelmez. Yuhanna 3:19, 20.

Adventizmin imandan sapmaları Tanrı'nın peygamberlik sözünde izlenmiştir. Bu, peygamberliksel bir gerçektir. Bunun ilk kanıtı eski İsrail'dir. Eski İsrail, devam eden ve giderek artan bir imandan sapma tarihidir; buna rağmen Kutsal Kitap ve Peygamberlik Ruhü, eski İsrail'in modern İsrail'i temsil ettiğini öğretir. Bu ne kadar üzücü olsa da, bu gerçeği anlamak hiçbir zaman şu anki kadar önemli olmamıştır. İsa Mesih'in Vahiy ile açığa çıkarılan şey, Adventizmin Protestan boynuz olarak tarihinin, Cumhuriyetçi boynuzun tarihiyle paralel ilerlediği gerçeğidir. Her iki boynuz da birbirleri için ikinci bir tanık sunar ve tanıklardan birini doğru biçimde görmeyi reddetmek, aynı anda diğer tanığın da tanınmasını engeller.

Harun, Yeroboam ve 1863 çizgileri modern manevi İsrail'in başlangıcını tespit eder ve böylece Cumhuriyetçilik boynuzunun başlangıcını da tespit eder. Üçüncü meleğin mesajı, canavarın işaretini almaya karşı bir uyarıdır. Önce bir Pazar yasasını çıkararak ve ardından tüm dünyayı aynı şeyi yapmaya zorlayan ülke Amerika Birleşik Devletleri'dir.

"Yabancı uluslar Amerika Birleşik Devletleri'nin örneğini izleyecekler. Her ne kadar öncülük etse de, aynı kriz dünyanın her yerindeki halkımızın üzerine gelecektir." Testimonies, 6. cilt, 395.

Pazar yasası kriziyle bağlantılı peygamberliksel hakikatler, Amerika Birleşik Devletleri'nin rolünden ayrı düşünülemez. Vahiy 13'teki yeryüzü canavarı, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığıdır; Yeşaya 23'e göre yetmiş peygamberlik yılı boyunca hüküm sürer. Bu yeryüzü canavarının iki boynuzu vardır. O iki boynuzun ilişkisine dair hakikatlerin mührü şimdi çözülüyor; ancak bu, İsa'nın, bir şeyin sonunu göstermek için onun başlangıcını kullanarak İsa Mesih'in Vahiy'nin mühürlerinin çözülmesini gerçekleştirdiğini anlamayı seçenlere açıktır.

Amerika Birleşik Devletleri, 1798'de Kutsal Kitap kehanetine göre altıncı krallık olarak ortaya çıktı ve sonraki altmış beş yıl boyunca, tarihten birlikte geçecek olan iki boynuz, ancak görmek isteyenlerin tanıyabileceği bir bağlama yerleştirildi. Yeşaya kitabının yedinci bölümünde belirtilen altmış beş yıl, MÖ 742'de başladı ve MÖ 677'de sona erdi. 1798'den 1863'e kadar bu yıllar tekrarlandı. Bu altmış beş yıl, her iki boynuzda da bir kriz sürecini tanımlar.

1863'e gelindiğinde, Yeşaya yirmi üçteki "bir kralın günleri" peygamberliğinin başlangıç dönemi sona ermişti ve böylece "bir kralın günleri"nin bitiş döneminin peygamberlik yol işaretlerini belirlemişti. Yeşaya yirmi üçteki sembolik yetmiş yılın sonu, ilk altmış beş yılları gösterilir. 1863'ten 1989'daki zamanın sonuna kadar olan dönem, Millerci hareketten başlayan ve yüz kırk dört binin hareketinde sona eren Laodikya Adventist kilisesinin dönemidir. Sondaki dönemi anlayabilmek için, baştaki dönemi anlamamız gerekir. Adventizm bunu yapamaz; çünkü başlangıcını, hem Adventizmin hem de Amerika Birleşik Devletleri'nin başlangıcını ve sonunu

temsil eden tam da o altmış beş yılı belirleyen Musa'nın yeminini reddedişini belirlemiştir.

Bu nedenle—ve bu son derece önemli bir nedendir—bu makale, Yahuda oymağından Aslan tarafından şimdi mühürü açılan bir peygamberlik gerçeğini ortaya koymaya çalışmıştır. Gerçek şudur: Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin her zaman Laodikya durumunda olduğunu kabul etmeye istekli değilseniz, o hâlde mantıken Adventizm tarihini doğru biçimde ayırt edemezsiniz; ve Adventizm tarihini doğru biçimde ayırt etmeden de Cumhuriyetçiliğin boynuzunu doğru biçimde tespit edemezsiniz.

Çünkü Rab ve Kurtarıcımız İsa Mesih'i tanımakla dünyanın kirlerinden kurtulduktan sonra yine bunlara bulaşıp yenik düşerlerse, sonları başlangıçtan daha kötü olur. Çünkü doğruluk yolunu tanıdıktan sonra kendilerine verilmiş olan kutsal buyruğa sırt çevirmektense, onu hiç tanımamış olmaları onlar için daha iyi olurdu. Ama onlara, gerçek atasözünde dendiği gibi oldu: “Köpek kendi kusmuğuna döner; yıkanmış domuz da çamurda debelenmeye.” 2. Petrus 2:20-22.